

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 000011 12 Кж 8
Бања Лука, 17.4.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића, и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог С. Р., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 3. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката В. Л. из Б., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 000011 10 К од 23.12.2011. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички тужилац Витомир Солдат, оптужени и његов бранилац, донио је 17.4.2012. године,

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог С. Р. и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 000011 10 К од 23.12.2011. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 000011 10 К од 23.12.2011. године, оптужени С. Р. је оглашен кривим, због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 3. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година.

На основу члана 44. став 1. КЗ РС, оптуженом је у изречену казну урачунато вријеме проведено у притвору од 22.10.2010. године, па надаље.

На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), оптужени је ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог. Жалбом се пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни. Жалилац предлаже да се побијана пресуда преиначи и

оптужени ослободи од оптужбе, или да се пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа бранилац оптуженог је изложио жалбу и остао код навода и приједлога из жалбе, а ту жалбу је подржао и оптужени.

Републички тужилац је предложио да се жалба као неоснована одбије и побијана првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у границама жалбе у смислу члана 312. Закона о кривичном поступку ("Службени гласник Републике Српске", број: 50/03, 111/04, 115/04, 29/07, 68/07, 119/08, 55/09, 80/09, 88/09 и 92/09), одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога.

Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП, жалба браниоца оптуженог види у недостатку разлога у одлучним чињеницама које се односе на износ прибављене противправне имовинске користи, као и одсуства разлога о присуству оптуженог и његовог учешћа у извршењу дјела. Изнесени приговор је неоснован, јер је побијана пресуда, а што произилази и из њезиног образложења, јасно одредјелила улогу оптуженог као саизвршиоца и ваљано образложила, позивајући се на бројне доказе изведене на главном претресу пред првостепеним судом, конкретне радње које је предузео оптужени, а које саизвршиоци (раније осуђени) Е. О., Р. П. и Б. Ц. који је осуђен за кривично дјело разбојништва у помагању. Износ имовинске користи прибављен извршењем дјела је несумњиво утврђен као и начин на који је прибављена имовинска корист подијељена између саизвршилаца и Б. Ц. као помагача. Стога жалба неосновано приговара постојању битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка 1. ЗКП.

Неоснован је и приговор жалбе о постојању битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) и става 2. истога члана ЗКП, коју жалба види у томе да је судско-медицински преглед и обдукција леша оштећеног С. Р.1 извршена противно одредби члана 168. ЗКП, јер обдукцијом није руководио тужилац нити је тужилац водио записник, па да се на том доказу не може заснивати пресуда, сходно одредби члана 10. ЗКП, због чега је, истиче жалба, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) и става 2. истога члана ЗКП. Ти приговори су неосновани, јер је судско-медицински преглед и обдукцију леша оштећеног извршио вјештак специјалиста судске медицине проф. др З. Ц. на основу наредбе окружног тужиоца из Бијељине број КТН-989/04 што је у складу са одредбом члана 168. став 2. ЗКП, па иако судско-медицинском прегледу и обдукцији тужилац није присуствовао, не може се само због тога записник о томе сматрати правно не ваљаним доказом у смислу члана 10. став 2. ЗКП и том аргументацијом тврдити да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП. Такође није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 2. ЗКП, јер жалба није изнијела аргументацију из које би се могло закључити да је прихватање записника о судско-медицинском прегледу и обдукцији леша оштећеног као доказа оптужбе имало или могло

имати утицаја на правилност и законитост доношења пресуде. Коначно судско-медицински преглед и обдукција леша извршена је на основу писане наредбе тужиоца, а ради се о кривичном дјелу за које је прописана казна затвора преко пет година и у вријеме када извршиоци тога дјела нису били ни познати, па је та радња у складу са одредбом члана 218. став 1. ЗКП.

У жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалба приговара исказу свједока Е. О., наводећи да се пресуда искључиво заснива на овом исказу, а ради се о саизвршиоцу који је у поступку вођеном против њега који је раније правоснажно завршен, са тужиоцем закључио споразум о признању кривице, на основу којег је осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година па је тиме доведен у привилегован положај из разлога да би неосновано теретио оптуженог, због чега се исказу овог свједока не може поклонити вјера. Истакнути приговор је неоснован, јер је свједок Е. О. признао и своје учешће у извршењу дјела заједно са оптуженим и раније осуђеним Р. П., детаљно је у свом свједочењу на главном претресу пред првостепеним судом исказивао о начину, времену и мјесту извршења дјела, изјашњавао се о бројним чињеницама и околностима које, како то правилно закључује и побијана пресуда може износити само онај ко је био на мјесту извршења дјела. Због тога је првостепени суд правилно оцијенио исказ овога свједока. Овај суд наглашава, што такође истиче и побијана пресуда у образложењу, да чињенично стање у овој кривичноправној ствари није засновано само на исказу свједока О., већ и на бројним, прије свега материјалним доказима на које се позива пресуда. То су прије свега записник о увиђају, скица лица мјеста и фотодокументација, записник о судско-медицинском прегледу и обдукцији леша оштећеног С. Р.1, посебан службени извјештај о криминалистичко-техничком прегледу лица мјеста од 26.11.2004. године сачињен у СЈБ З., те искази свједока оштећене С. Р.2, Г. Р., М. и Д. А., М. А. које је такси возилом довезао оптуженог и свједока Е. О. у Б., те исказима и других свједока који нису непосредни очевици догађаја, а имају сазнања о боравку оптуженог и свједока Е. О. у кући свједока М. А., а онда и у кући Б. Ц. који је за исти догађај раније правоснажно осуђен за исто кривично дјело у помагању.

Побијана пресуда је оцјеном исказа свједока на које се у образложењу позива, те исказе оцијенила на начин које прописује одредбе члана 287. став 2. ЗКП и таквом оцјеном коју и овај суд сматра правилном, и довођењем тих исказа у вези са материјалним доказима извела коначан правилан закључак да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци ове пресуде учинио кривично дјело које му је оптужбом стављено на терет.

Стога су супротни приговори жалбе да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено и да изведени докази нису пружали поуздан основ за закључак који је побијана пресуда извела, неосновани.

На потпуно и правилно чињенично стање, правилно је примијењен кривични закон и радње оптуженог учињене у саизвршилаштву са већ осуђеним Е. О., Р. П. и Б. Ц. као помагачем, правилно су квалификоване као кривично дјело разбојништва из члана 233. став 3. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС. Стога су неосновани приговори жалбе браниоца у основу побијања пресуде због повреде кривичног закона.

Жалба побија пресуду и због одлуке о казни налазећи да је изречена казна престрога. Ни тај приговор жалбе није основан. За кривично дјело разбојништва за које је оптужени оглашен кривим прописана је казна затвора најмање десет година или казна дуготрајног затвора. Оптужени је раније осуђиван за кривична дјела против имовине, а једном је осуђиван и за истоврсно дјело, али блажи облик. Изречене казне на њега нису довољно поправно дјеловале да убудуће не чини кривична дјела. Начин и околности под којима је дјело учињено и по оцјени овога суда оправдавају изрицање казне затвора у трајању од петнаест година, а не мање за шта се залаже жалба. Изречена казна је и по оцјени овога суда потребна и довољна да би се остварила сврха кажњавања прописана у члану 28. КЗ РС како са аспекта опште (генералне), тако и посебне (специјалне) превенције.

У изречену казну оптуженом је урачунато вријеме проведено у притвору од 22.10.2010. године, па надаље.

Бранилац оптуженог је на сједници вијећа (не и у жалби), изнио нову чињеницу да је оптуженом у изречену казну требало урачунати и вријеме проведено у екстрадиционом притвору, у којем се налазио од 28.7. до 28.10.2010. године. Како је та нова чињеница изнесена тек на сједници вијећа, а у складу са одредбом члана 309. став 4. ЗКП, у жалби се могу износити нове чињенице и нови докази који и поред дужне пажње и опреза нису могли бити изнесени на главном претресу, овај суд налази да је браниоцу оптуженог било познато да је оптужени провео вријеме у екстрадиционом притвору, па како у спису првостепеног суда нема рјешења о одређивању екстрадиционог притвора, то ће о том притвору накнадно одлучити првостепени суд.

Из свих наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана због чега је ваљало ту жалбу одбити на основу члана 319. ЗКП и побијану првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић